

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Elskovsseglet

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972048991104/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Der luunt i Skovens Gjemme
Sit Ansigt seer i Søens Speil,
Ham lokked' mangen Stemme.

Hver Rose med sin søde Lugt,
Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
Hver Bæk i grønne Dale,
Hver Stjerne i den blanke Trop,
Som staaer i Himlens Sale,
Hver Nattergal i Lindens Top
Ham fristede til Tale.

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
Det pranger med hans Ridderskjold,
Med Taarn og Marmortinder;
Men mat og stum i Slottets Hal
Hans Tyende ham finder;
De komme kun ved Klokkens Kald
Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen naadigt sender ud
I alt sit Land et Herrebud, —
Han holdt ham høit i Ære;
»Hvo som den stumme Ridders Mund
»For Tungebaand kan skjære,
»Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
»Kan ønske og begjære!«

Frem staaer de røde Lægers Flok
Saa travlt, med stærke Urter nok
De vil hans Tunge qvæge;
Vel mægte de en grusom Soet
Paa Flugten at bevæge,

Men endnu er den Urt ei groet,
Som Elskovs Qval kan læge.

Og Præsterne, den sorte Hær,
De træde nu hans Leie nær
Med Lys og Vand og Bønner;
Vel mægte de at mane ud
De fule Mørkets Sønner,
Men kuns med Spot hiin lille Gud
Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
Af mystisk Kunst i Skov og Krat,
Man til hans Leie kalder;
De stimle til med listigt Blik
Af hvert et Kjønn, hver Alder,
Men deres Kløgt ei holder Stik,
Thi Stumheds Segl ei falder.

Da melder sig en gammel Moer,
En Signekone, som med Ord
Og sæere Tegn helbreder;
Hun ved en Stok, i Pjalter svøbt,
Den matte Fod veileder;
Men hendes Raad var dyrekjøbt, —
Hans Haand hun sig udbeder.

»Min Isse bærer hundred Aar,
»Men, hvis jeg Ungersvenden faaer,
»Min Vaar vil atter grønnes;
»Saa hvidsked' mig min Skjæbnes Røst,
»Og derfor kan det skjønnes,